

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka (przewodniczący)

SSN Robert Stefanicki (sprawozdawca)

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Ostrowie Wielkopolskim

o emeryturę pomostową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 14 stycznia 2025 r.,

wniosku organu rentowego o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13

listopada 2024 r.

oddala wniosek o uzupełnienie wyroku.

Robert Stefanicki Agnieszka Żywicka Renata Żywicka

l.n

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ostrowie Wielkopolskim złożył wniosek o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2024 roku, III USKP 89/24 w zakresie rozstrzygnięcia o zwrocie spełnionego świadczenia przez J. S. na rzecz organu rentowego świadczenia oraz przeprowadzenie dowodu z pisma z dnia 24 grudnia 2024 roku Wydziału Obsługi Emerytur Pomostowych informującego o okresie i wysokości wypłaconego świadczenia, a także decyzji z

dnia 1 sierpnia 2023 roku o przyznaniu emerytury pomostowej oraz dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek organu rentowego o uzupełnienie wyroku jest bezzasadny. Sąd Najwyższy uznał, że sformułowany w skardze kasacyjnej wniosek organu rentowego o zwrocie spełnionego świadczenia nie zawierał żądania zwrotu spełnionego świadczenia sprecyzowanego co do rodzaju roszczenia oraz jego wysokości lub podstawy prawnej i faktycznej obejmującej fakty i dowody wykazujące zaistnienie przesłanek wniosku. Jak trafnie wyjaśniono w dotychczasowym orzecznictwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2024 r., II USKP 41/23, LEX 3692592 wraz z powołaną w nim judykaturą) mający zastosowanie również w postępowaniu kasacyjnym art. 415 zdanie pierwsze k.p.c. nie stanowi materialnoprawnej podstawy roszczenia o zwrot spełnionego lub wyegzekwowanego świadczenia. Wniosek restytucyjny jest równoważny powództwu o zwrot nienależnego świadczenia w rozumieniu art. 410 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2024 r., III PSKP 5/24, Legalis nr 3097194). Ocena zasadności takiego powództwa co do wysokości świadczenia powinna być zatem przeprowadzana na podstawie zindywidualizowanej analizy, opartej na wszechstronnym rozważeniu konkretnych okoliczności sprawy. W sprawie jednak nie było podstaw do ustaleń, które pozwoliłyby stwierdzić, jaka kwota wymagałaby zwrotu na dzień wydania wyroku, ponieważ wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodów został złożony po przedmiotowym rozstrzygnięciu dnia 24 grudnia 2024 roku wraz z wnioskiem o uzupełnienie postępowania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową, a w toku rozpoznania wniosku restytucyjnego pozostaje konieczne poczynienie całkowicie nowych ustaleń faktycznych i z reguły dokonanie ocen prawnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 323/12, LEX nr 1308002 wraz z przytoczonym orzecznictwem). Brak odpowiednio sformułowanej podstawy faktycznej wniosku restytucyjnego, w tym nieprzytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających taki wniosek albo ich powołanie w sposób wybiórczy na dzień wydania wyroku

(zob. przykładowo J. Pisuliński (w:) P. Machnikowski (red.), *Zobowiązania. Część ogólna*. Tom II. Komentarz, Warszawa 2024, art. 527 k.c., pkt IV) stanowi naturalną przeszkodę w dokonaniu merytorycznej oceny zasadności wniosku restytucyjnego i tym samym wyklucza możliwość jego rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym w zakresie ustalenia wysokości świadczenia podlegającego zwrotowi. Sąd Najwyższy uznał, że brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o uzupełnienie wyroku, o czym rozstrzygnięto w sentencji.

(J.K.)

[a.ł.]